

Ткаченко О. О., д. т. н. Яковенко О. Г.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ ДИФУЗІЇ ІННОВАЦІЙ В СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ

В наш час, запорукою успішного розвитку держави є не лише територія, сировина, а саме інновації, що переводять виробничу систему на новий рівень та є одним з найголовніших факторів прогресивного розвитку країни.

Масштаб використання нововведень, ступінь їх розповсюдження варто розглядати як заміщення менш ефективних продуктів та технологій на більш ефективні. Тож, розповсюдження (дифузія) інновацій є важливим джерелом структурних змін в масштабах всього народного господарства та покращення ефективності виробництва, в цілому [1].

Дифузія інновацій визначається як процес, що має різну інтенсивність та за допомогою якого інновація розповсюджується соціальною системою в часі та просторі. Як результат дифузії – зростає кількість виробників та споживачів нововведення, змінюються їх якісні характеристики. Відповідно, чим більша швидкість дифузії інновацій, тим більша фактична ефективність інноваційного проекту. Впливати на швидкість дифузії інновацій можна шляхом стимулювання, або ж навпаки нівелювання дії факторів внутрішнього та зовнішнього середовища організації.

Оцінка швидкості дифузії інновацій і здатності регіону приймати нововведення є частиною оцінки інноваційного потенціалу регіону. Регіони України значно відрізняються за іновантністю або ж потенціалу впровадження нових технологій.

Відомо, що в епоху глобалізації та посилення внутрішньодержавної та міждержавної конкуренції суттєво прискорюється процес переходу світової економіки до нового технологічного укладу. Зміна поколінь зв'язку і комунікацій, техніко-технологічних процесів, виникнення нових видів продуктів та технологій виробництва як в промисловості, так і в сільському господарстві вказує на те, що інновація припиняє бути такою вже після 1–2 років, потрапляючи до серійного виробництва та становлячись доступною більшості споживачів та виробників, свідчить про високу динаміку економічних, соціальних процесів

в суспільстві. До України інновації, доходять досить повільно, коли в більшості розвинених країн вони могли успішно функціонувати вже протягом багатьох років.

Так, показники впровадження інновацій на підприємствах (як, наприклад, сумарний індекс інновацій) [2] показує, що регіони-лідери, на певний проміжок часу, можуть впроваджувати інновацій не так активно, як регіони, що у загальній структурі займають лише середні позиції. Дану особливість можна пояснити тим, що вони це зробили у попередні роки, а інші регіони почали впроваджувати зі значним запізненням.

Регіони України характеризуються різними показниками готовності до впровадження нових технологій. Так, найбільш розвинені міста (регіони-лідери), з яких необхідно починати впровадження нововведення, де інновація матиме найбільш швидке розповсюдження серед населення, проходить період апробації. Вони характеризуються високим рівнем розвитку економіки регіону та гарним рівнем життя населення. Саме в регіонах-лідерах інновація за швидкістю та часу розповсюдження проникає швидше за все. Це означає, що при розробці стратегічного маркетингу та фінансового плану основний уклін слід робити саме на ці регіони. Рівень розвитку соціально-економічної системи регіонів-лідерів дозволяє витримати цінове навантаження інноваційного продукту, коли найбільш віддаленим регіонам може знадобитись на це багато часу. Дану обставину слід вважати слабким місцем в розвитку економіки країни, що гальмує соціально-економічні перетворення суспільства.

Актуальність дослідження дифузії інновацій в країні обумовлена необхідністю виявлення регіонів, в яких впровадження нових технологій відбувалось б з найбільшою швидкістю, що дозволить вітчизняним інноваційним компаніям правильно оцінити максимальні обсяги перспективних ринків і динаміку продаж в конкретних регіонах країни.

Список використаних джерел:

1. Ткаченко О. О. Моделювання процесу дифузії інновацій у області зі змінною межею / О. О.Ткаченко // ВВПК молодих учених та студентів «Моделювання та прогнозування соціально-економічних процесів та систем». – 2017.
2. Державна служба статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Яковенко О. Г. Математичні моделі процесів активності в економічній динаміці : моногр. / О. Г. Яковенко. – 2-ге вид. переробл. і доп. – Дніпро, 2017. – 295 с.

4. Шалболова У. Ж. Моделювання дифузії інновацій на макрорівні / У. Ж. Шалболова, О. І. Махницька, М. А. Єлпанова // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – №4 (130). – С. 456–467.
5. Черкасов М. Н. Ускорение диффузии инноваций на основе использования основных методов повышения качества изделий / М. Н. Черкасов // Альманах современной науки и образования. – 2013 – № 3 (70). – С. 209–213.
6. Садчикова І., Коваль М. Інфраструктура регіонів України. Пріоритети модернізації. Аналітичне дослідження. ГО «Поліський фонд міжнародних та регіональних досліджень», Фонд імені Фрідріха Еберта. – К., 2017. – 108 с.
7. Полякова Ю. В. Інноваційний потенціал регіонів України / Ю. В. Полякова // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2016. – Вип. 6, ч. 2. – С. 168–171.

Д. т. н. Яковенко О. Г., Коновалов А. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

МОДЕЛЮВАННЯ ВПЛИВУ МІЖНАРОДНОГО ВАЛЮТНОГО ФОНДУ НА ЕКОНОМІКО-СОЦІАЛЬНЕ СТАНОВИЩЕ ТА ФІНАНСОВУ СИСТЕМУ УКРАЇНИ

Основну функцію яку виконує МВФ в сучасному світі, це регулювання міжнародної фінансової системи, та ліквідація дисбалансів у валютному ринку окремих країн, коли сальдо по зовнішньоторговельним операціям стає критично від'ємним [1].

Україна стала членом МВФ відповідно до Закону України «Про вступ України до Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку та Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій» від 3 червня 1992 р. [2].

В 2014 році, після закінчення Євромайдану і приходу нового уряду, МВФ погодився на включення України до програми «Stand by (кошти в рамках цієї програми надаються країнам для вирішення короткострокових проблем платіжного балансу)» і надання позики в обсязі 16,67 млрд доларів протягом двох років [3]. Отримання позики супроводжували деякі умови, серед них: оздоровлення банківської системи, газові реформи, зменшення витрат бюджету. Також, до них додалися вимоги що до боротьби с корупцією та покращення бізнес клімату в країні [4].

В зв'язку з суттєвим погіршенням макроекономічної ситуації в країні вже в березні, не чекаючи завершення попередньої програми «Stand by», МВФ